

Když Neopodstatněný

Filip Topol

Jo, ano, ano
Jsem objevitel
Tápu po dlaních
Šmátrám za hranicema
Snažím se dívat do tunelu -
- ale jenom asi jednoho -
óh, je jako saň
A všude ruiny -
- blondatý, černovlasý, zrzavý, pihatý
S pachutí krve v ústech
S pachutí krve a zinku
Jak čepel je myšlenka,
která krájí dobromyslně debilní tep města.
Je to Paříž? Je to Milán?
Je to vzdych Plejtváka Myšoka
někde mezi Evropou a Amerikou?
Ne, ne, ne
To byl jen nebezpečnej umakart.
A co já?
S jedním okem slepým
a druhým vražedným?
No, no, no.
Je to modlitba
plná vlhkýho asfaltu a betonu a kolejnic -
- a ptá se narkoman z Havířova:
"Modlitba k čemu?"
"Hej ty zrúdo",
a plácnu ho přes tetování:
"Přece k sobě."
A nad vším se valí hvězdy.
Točí se to.
V téhle době je to snadné.
Propíchnout si krční tepnu,
celá od krve škrtit dceru
a říznout syna
Ale ještě předtím
s pečlivostí nepochopitelného
podříznout psa.
A smutek se smráká.
Venku je roleta.
Venku vyjou tramvaje.
Zelenej ubrus mi přislíbil to,
co nikdy nesplní.
Ať.
Co když jsem neopodstatněný?

Filip Topol
1995